

Jeg ønsker at fremsætte en forespørgsel til Naalakkersuisut i henhold til forretningsordenens § 36 stk. 1, således:

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

Enhver der opfylder valgbarhedskravene men som hverken kan snakke dansk eller grønlandsk, hvilket sprog skal vedkommende bruge i sit politiske virke og hvilke krav skal der stilles til vedkommende?

(Medlem af Inatsisartut Malik Berthelsen, Siumut)

Begrundelse:

Når der fremføres synspunkter om at der kun må tales grønlandsk fra talerstolen i Inatsisartut, er der kraftig modstand mod dette af partierne i koalitionen og betragtes som forskelsbehandling af borgerne og hvor et af argumenterne blandt andet er, at enhver der opfylder valgbarhedskravene bør kunne tale sit eget sprog fra talerstolen.

§ 53 i forretningsordenen for Inatsisartut har følgende bestemmelse: ”Landstingets forhandlinger foregår på grønlandsk men skal tillige kunne følges på dansk. Hvis et landstingsmedlem udelukkende behersker dansk, skal forhandlingen tillige kunne følges på grønlandsk.”

Modstanderne mod, at der kun tales grønlandsk giver mig anledning til at spørge, hvilket sprog en kineser, en amerikaner, en franskmand eller en hvilken som helst udlænding må bruge fra talerstolen, når denne ellers opfylder kravene til valgbarhed og hvilket sprog skal vedkommende bruge i sit arbejde i Inatsisartut eller hvilke krav skal der stilles? I forretningsordenen fremgår det jo kun, at sprogene grønlandsk og dansk skal bruges.

Under UPA 2010/153 sagde Naaja Nathanielsen følgende: ”En samtale på et fælles sprog foregår meget nemmere, og der ville blive sparet mange penge, hvis de som taler og skriver grønlandsk bliver flere.” Hvilken holdning har Naalakkersuisut til denne melding af formanden for finansudvalget?